

Pseudònim: Aralc

Nom: Clara Pozo Seoane

EL MONSTRE DE LES LLUMS

Em dic Lara i us presento dues persones molt importants. Aquest és en Miquel el meu germà gran, la Núria la meva germana mitjana i jo la germana petita.

Tot va començar un dia que caminàvem pel bosc. Anàvem als llacs feia tanta calor que ens volíem banyar. Quan vam arribar “bum” va passar allà en mig de nosaltres tres. Va aparèixer primer la cua i després el cos, era una sirena. Jo sempre havia pensat que les sirenes eren una llegenda. Ens vam quedar amb la boca oberta sobretot quan va parlar

–Taqueu la boca que entraran mosques.

I de cop els tres a la vegada vam dir: “Com et dius?”

–Mariona –va respondre. Com si trobar una sirena a un llac fos el més normal del món

–Va us convidar a muntar en un unicorn.

Quan ja havíem pujat a l'unicorn, encara estàvem bocabadats.

Quan ja estaven volant, vam veure una llum. L'unicorn va sortir disparat per veure d'on sortia. Aquest dia va ser super important sobretot per lo que vam veure. Era un monstre!! Un monstre que li sortien llums. El monstre estava desesperat, una bruixa l'havia convertit en una bombeta.

–Viu al bosc a una casa abandonada. Allà hi vaig entrar i em va tirar un malefici i aquí em teniu com una bombeta.

I no ho van pensar ni un segon, vam córrer cap al bosc i res més veure la casa, i vam córrer cap a dins sense por i allà estava la bruixa.

I va tirar un malefici.

–Jojo –va riure la bruixa.

–Jiji –vam riure i es que portàvem un tratge anti bruixes, vaig corre a per la bruixa li vam treure la vareta i li vam treure el malefici al monstre.

I aquesta història s'ha acabat.

Categoria infantil 3r – Premi

Pseudònim: Love

Nom: Èlia Xiberta Gumbau

CANVIEM LES LLEGENDES?

Us vull explicar una cosa que conté tot llibre o llegenda.

El dolent, el dolent és aquell personatge que sempre fa el mal i la meva pregunta és: Per què tots els dolents han de ser sempre bruixes, llops o dracs?

Per exemple, en el conte de la Caputxeta quan el llop va trucar a la porta per menjar-se a l'àvia, ella podria haver-li demanat una pizza o fer un caldo, i dinar junts no?

Després el monstre de Banyoles, en comptes d'atacar-lo podrien haver-lo convençut que mengés verdures des del començament. Un drac vegetarià, i què?

O el conte dels tres porquets, li podien haver donat un munt de pomes al llop en comptes de fugir cames ajudeu-me oi?

I què em dieu de la Blancaneus? Li podia haver explicat a la seva madrastra que la bellesa és a l'interior de les persones, és a dir, que per més vell que siguis, si ets bona persona, la gent t'estimarà igual.

O la bruixa de la catedral de Girona, en comptes de convertir-la en pedra, no li podrien haver ensenyat que no estava bé tirar pedres i insultar a les persones?

I la Ventafocs, no podia explicar a les seves germanastres que no havien de tenir enveja, que aquesta enveja només porta molts problemes. En canvi, si fossin bones persones, qualsevol s'enamoraria d'elles.

No sé si us haurà agradat el que us he explicat però si us agrada inventar, llegir i jugar, no podeu deixar de somiar mai. Amb aquesta història us vull dir: Canvieu el món amb les vostres lectures! I sobretot, divertiu-vos!!!

LOVE

Categoria infantil 4t – Accèssit

Pseudònim: Lluna

Nom: Mar Almansa de la Cruz

BRÒQUIL NO BRÒQUIL SI

Hi havia una vegada una nena que es deia Cèlia i un nen que es deia Arnau que eren germans. A ella li encantava la verdura en canvi el seu germà la detestava. Un dia els pares dels nens els van cridar per anar a sopar. Quan van arribar a taula tenien unes cares bastant diferents. La Cèlia tenia la cara més contenta que mai! En canvi, l'Arnau tenia una cara que semblava que anava a vomitar. Endevineu què havia per sopar? Si, hi havia bròquil! Quan es van sentar, la Cèlia es va acabar el sopar en menys d'un minut, però l'Arnau estava trigant una eternitat.

-Arnau m'estàs posant nerviosa! Va dir la Celia.

-A veure que vols que faci? No m'agrada el bròquil!

-Dons dóna me'l a mi.

-Els pares no ens deixen.

-Va, menja. Va dir la mare dels germans.

-Ahh, Arnau! El bròquil s'està movent?

-Si, i te ulls i boca!

-Quina por! Li diem als pares?

-No, això mai!

-Val, tranquil doncs, seguim el nostre dia. I així va ser, van seguir el dia intentant oblidar el què havia passat. Quan estaven al llit l'Arnau estava bastant nervios.

-Cèlia no estas nerviosa? va dir l'Arnau.

-Bé... una mica.

-Ai! Hi ha un bròquil al llit!

-Tu qui ets?

-Sóc un bròquil.

-Això ja ho sé.

-Me'n vaig a menjar pizza .

-Però, per què vols menjar això?

-Doncs, s'ha de menjar de tot.

-De tot menys pizza.

-Per què?

- Per què no és sa.

-S'ha de menjar de tot!

-Prova'l t'agradarà.

I així es va formar la llegenda on s'havia de menjar de tot, sino, vindrà el bròquil i es menjarà la teva pizza!

Categoria infantil 4t – Premi

Pseudònim: Júpiter

Nom: Hugo Pérez Martínez

EL CASTOR AMB ANTIFAÇ

Tot comença amb un castor que té un antifaç, i vol ajudar als animals. Primer es troba a unes granotes que estaven discutint on hivernarien, a sota del fang o a un altre lloc on fes més fred i més humitat. El castor quan veu això diu... calleu!!!, jo us ajudaré i us construiré una casa. Llavors va començar a tallar arbres i més arbres i al final va acabar construint una casa de fusta. Després es va trobar un ocell fuster que estava construint una casa per a ell i els seus fills. Aleshores, el castor va foradar l'arbre i va llimar-lo, així que l'ocell i els seus fills li van agrair al castor la feina tan ben feta.

Llavors s'hi va trobar una rata ferrovellera que li va dir:

- Eh castor!, em podries portar quatre o cinc pals? A canvi, et donaré un barret d'aniversari.

El castor va dir:

- I tant que vull!, mira aquí tens els teus cinc pals.

I així el castor amb el barret d'aniversari i l'antifaç se'n va anar a fer una migdiada en un riu. Però ell no sabia que aquest riu connectava amb una cascada i quan es va despertar va intentar anar a contracorrent, però no podia.

De sobte, van vindre tots els animals menys la rata ferrovellera. Les granotes van formar una corda i l'ocell fuster l'aguantava i així va sortir del riu, després va vindre la rata que li havia construït una estàtua amb una placa que posava la llegenda del castor.

Fin

Júpiter

Pseudònim: Fly

Nom: Xènia Puigdemont Quesada

LA LLEGENDA DE LA FLY

Hi havia una vegada una princesa anomenada...Epiiiiiii Para!, ja comencem amb les princesetes? I si ho fem més interessant? Hi havia una vegada fa més de 1.000.000 anys una nena anomenada Fly. Era indígena, amb un passat dur: els seus pares van morir en un incendi. La Fly vivia amb la seva àvia en una comunitat anomenada Korin maco situada al centre de Tuctucmaia. Un dia, Korin maco va patir forts terratrèmols i la gent va tenir que fugir a una cova. Van estar a la cova mes de 2 anys i mig fins que la Fly es va cansar de viure a la cova i va tornar a Korin maco. Allà va voler investigar el perquè i el com dels terratrèmols. La Fly no estava segura de si ho aconseguiria o no però això no la frenava. La Fly va investigar dies i dies pero no aconseguia esbrinar perquè es produien els terratrèmols. La Fly va decidir anar a buscar la gran xaman que vivia al mig del bosc. Al matí següent la Fly va emprendre el camí i quan hi va arribar la Fly li va explicar tot. Ella li va dir que l'única forma de parar els terratrèmols era tirar una poció al centre del poblat que era a sota de casa seva . La Fly va agafar la poció i la va tirar al mig del poblat . Els terratrèmols van desaparèixer. La Fly va avisar a tot el poble i van tornar a al poblat Korin maco i van viure millor que mai. Gràcies a la Fly, Korin maco es va salvar. Quan la Fly va morir, es seus descendents van explicar la seva història , que es va convertir en la llegenda de la Fly.

PSEUDÒNIM: FLY

Categoria infantil 5è – Premi

Pseudònim: Atrapallibres

Nom: Esteve Ferràs Arimany

LA CAIXA ROVELLADA

Després d'un intens curs, el qual ja tenia ganes que finalitzés, va arribar l'estiu. Com sempre aniria de vacances amb els meus amics a Collfort, un poblet de mitja muntanya, amb cases de pedra i que a l'estiu ronda els tres-cents habitants. Ens tornàvem a unir amb la colla dels Aiguamolls.

Per cert em dic Joan i tinc deu anys. Físicament sóc fort, alguns em diuen que semblo un toro i m'esforço molt en tot. M'agraden els reptes nous i odio perdre. El meu millor amic és en Pol, que destaca per ser molt enginyós, tant que es passa els dies reconstruint o inventant coses. En Miquelet és el més baixet del grup i, a la vegada, acostuma a ser el bromista. En quant a les noies hi ha les bessones Mercè i Núria. Físicament són quasi idèntiques, tant que molta gent les confon. Tot i que en caràcter sí que són diferents. La Maria és molt oberta i es passa tot el dia parlant. En canvi la Núria és més tímida i discreta.

Cada tarda, després de dinar, ens reuníem als peus dels tres roures. Un indret tranquil i amb una ombra genial. Allí, llegíem un llibre que vàrem trobar a les golfes de casa dels avis d'en Miquelet, que es titulava "Historia viva de Collfort."

Cap al final del llibre, en Ramiro, el protagonista del llibre, explicava la **legenda** del Pou del Glaç, on hi havia amagat un tresor. Això ens va portar a fer una aventura investigadora d'aquell paratge boscos al costat de la Riera del Gall. Darrera de la bauma d'en Mandil, allà on indicava el mapa del llibre, vam trobar, enterrada, una caixa de ferro rovellada amb petites monedes d'or.

PSEUDÒNIM: ATRAPALLIBRES

Pseudònim: Trae Kafka

Nom: Mario Acedo Arévalo

La Malavella abans de Caldes

Segurament coneixes la llegenda caldenca d'una senyora que es deia Malavella. Però no crec que sàpigues que, abans va ser en un poble diferent.

Fa molts i molts d'anys a Llagostera (un poble proper a Caldes de Malavella) va anar-hi una senyora, aquesta senyora és deia Malavella. La Malavella va ser preguntada durant dies, "D'on véns Malavella?"-li deien alguns, uns altres preguntaven "Què has fet?". Fins que un dia, un noi que es deia Pere va arribar a la vil·la. En Pere era un noi tímid i no gaire valent però curiós, i això el feia diferent als altres. Un dia mentre en Pere anava a casa seva es va trobar a la Malavella, ell no la coneixia, però igualment va preguntar-li amb por qui era. Ella va girar-se i va mirar-li amb seriositat, llavors li va dir:

-No sóc cap persona -li va dir mentre desapareixia en la foscor d'una cova.

En Pere va sortir corrents cap a casa. I quan anava a dormir la curiositat l'envaïa per dins. El dia següent, va buscar-la per tot arreu, i quan anava a acabar el dia, en Pere la va trobar.

-Senyora!- va cridar ell.

La Malavella es girà lentament i caminà lentament fins trobar-se amb ell i li va dir.

-Vols ser ajudant? Tinc un pla que et pot agradar- va dir-li la Malavella

-Veig que tens gepa, si vens amb mi t'ajudaré a treure-te-la va a tornar a dir.

En Pere va acceptar i va ser conegut com a "Geperut" a Caldes. Es deia Pere Suc de Bruc Esteve.

Pseudònim: Ogel

Nom: Pau Gallego Madrenas

EL MISTERI DE LA PIRÀMIDE INCA

Fa ara un any aproximadament, que jo i els meus companys vam anar de viatge de final de curs. Ho recordo perfectament. Estàvem nerviosos perquè viatjàvem a Colòmbia.

Vam agafar l'avió i a les 17h ja hi érem. Estàvem cansats i decidirem anar cap al càmping. Els bungalows eren unes tendes que donaven al riu Amazones.

L'endemà, després d'esmorzar coses típiques d'allà, ens vam dirigir cap a la ciutat. Era la ciutat més maca que havia vist mai. Tot caminant per els carrers de Bogotá, trobarem una botiga d'antiquaris. Quan ho vam veure, hi vàrem entrar, creiem que podríem aprendre coses de la seva història.

Sols obrir la porta, un home ens va rebre. Va dir que es deia Gustavo i ens va deixar passar. Jo anava vigilant de no tocar gaire res, però en canvi els meus companys ho remenaven tot. Quan em vaig girar vaig observar en Pol remenant un mapa antic. Quan vaig veure el mapa estava escrit en una idioma que no coneixia. En Gustavo ens va explicar que era Inca i era el manuscrit de la LLEGENDA de la Piràmide Inca que narrava la profecia dels 19 forastes.

Al arribar al càmping vaig treure el portàtil i en vaig buscar informació.

El següent dia, a l'hora d'esmorzar, vaig comentar el que havia descobert. Seguidament vam decidir dirigir-nos a la piràmide de la que parlava la LLEGENDA. Era antiga i no estava en gaire bon estat. Després de donar voltes amunt i avall de la piràmide, descobrirem que l'entrada era a dalt de tot. Al arribar-hi vam trobar una escaleta sumergida en la foscor. A l'interior hi havia una petita estatueta d'or. Però al moure el peu, el pont es va desmontar i només van quedar quatre pedres. Vam saltar de pedra en pedra, i al tocar l'estatueta una llum ens va envoltar. Quan la llum va atenuar vam poder veure que érem al càmping...

FI

Ogel